

A Fővárosi Ítéltábla a ... ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a ... Ügyvédi Iroda (**cím.**; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 21. napján meghozott 3.G.42.762/2013/91. számú ítélete ellen az alperes 93. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (ötszázezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint vállalkozó és az alperes mint megrendelő 2008. október 14. napján vállalkozási szerződést kötött a I. ütem szerkezetépítési munkák teljes körű kivitelezésére. A munkák műszaki átadás-átvétele 2009. április 15-én megtörtént, az alperes a vállalkozói díjat megfizette, de abból a szerződés alapján jótállási és szavatossági biztosítékként a nettó vállalkozói díj 5%-át 35.054.000 forintot visszatartotta. A szerződés szerint a beruházás birtokbaadását követő tizenharmadik hónap elteltével, ez az összeg a nettó vállalkozói díj 3%-ára, 25 hónap elteltével 2%-ára volt csökkenthető. Az alperes jogosult volt a fenti összeget a teljes beruházás birtokbaadását követő három év elteltéig óvadék címén magánál tartani.

A peres felek 2009. április 8-án újabb vállalkozási szerződést kötöttek a I. ütem építési- szerelési munka generálkivitelezésére (a továbbiakban: építési- szerelési szerződés)

Az építési- szerelési szerződés teljesítése során a felperes kilenc részszámlát állított ki, ebből hetet az alperes kiegyenlített, de a 8. és 9. számú részszámla kiállításához szükséges teljesítésigazolásokat nem állította ki és az ennek ellenére kibocsátott számlát sem egyenlítette ki.

A 8-as számú részszámla 86.838.760 forint, míg a 9-es részszámla pedig 120.404.975 forint összegre szólt. Mindkét számla olyan munkák ellenértékét is magában foglalta, amelyek nem tartoztak a felperes szerződéses kötelezettségeihez.

Az alperes 2010. április 21-én azonnali hatállyal felmondta az építési- szerelési szerződést.

A Békés Megyei Bíróság [jelenleg Gyulai Törvényszék] ... számú végzésével elrendelte a felperes felszámolását.

A felszámolás kezdő időpontja 2010. április 29. volt.

Az alperes 2010. október 18-án - a közzétételtől számított 40 napon túl, de az egy éves jogvesztő határidőn belül - hitelezői igényt jelentett be, melyet a felek között létrejött építési-szerelési szerződésből fakadó követeléseire alapított. Állította, hogy meghiusulási kötbérként 221.250.00 forint, a társvállalkozóknak kifizetett díjként 71.268.775 forint, javítási díjként 81.480.063 forint, illetve engedményezéssel megszerzett követelés címén 103.636.285 forint összegre jogosult, melyből 95.328.000 forint már megtérült, így összes követelése 161.057.123 forint volt.

A felszámoló az igény nyilvántartásba vételét megtagadta. Az alperes 2011. július 29-én ismételt hitelezői igénybejelentést tett, melyet a felszámoló a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján vitatott hitelezői igényként elbírálás végett a Gyulai Törvényszék elé terjesztett.

A törvényszék ... számú végzésével a hitelezői igénybejelentést elutasította.

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 302.814.205 forint tőke megfizetésére, az előterjesztett igény részletesen vállalkozói díj címén 219.772.757 forint és ezen összeg után 2010. május 24. napjától a kifizetés napjáig járó, további vállalkozói díj címén a jótállási és szavatossági biztosítékból eredő 35.054.000 forint és ennek 2012. május 15. napjától a kifizetés napjáig járó kamata, továbbá késedelmi kamat jogcímén 20.414.811 forint és annak 2010. január 1-jétől a kifizetésig járó kamata, jogtalanul igénybe vett bankgarancia visszafizetés címén 12.992.325 forint és ennek 2010. június 1-jétől a kifizetésig járó kamata, továbbá vételár címén 8.592.811 forint és ennek 2010. február 1-jétől járó kamata, infrastruktúra használati díj címén 5.687.500 forint és ennek 2010. május 14. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A. §-a alapján számított késedelmi kamata volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 247.769.625 forint tőkét, valamint 35.054.000 forint tőke után 2012. május 15. napjától 2013. június 30. napjáig, további 212.715.625 forint tőke után 2010. május 24. napjától 2013. június 30. napjáig számítottan a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, továbbá 247.769.625 forint tőke után 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt mértékének megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Az alperest 6.663.958 forint felperesnek járó perköltség megfizetésére kötelezte.

Az állam javára a felperest 270.000 forint, míg az alperest 1.230.000 forint le nem rótt illeték megfizetésére kötelezte.

Kifejtette, hogy az nem volt vitás a felek között, hogy az alperes 35.054.000 forintot a szerkezetépítésre vonatkozó szerződés alapján visszatartott, ahogyan az sem, hogy erre három évig volt lehetősége. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a három éves időtartam a szerkezetépítési munkák birtokbavételével, azaz 2009. április 15. napján kezdődött, így az 2012. április 15. napján járt le.

Az alperes azon hivatkozásával kapcsolatban, miszerint a felperes nem teljesített hiba- és hiánymentesen, az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperes által bejelentett hitelezői igények tekintetében a Gyulai Törvényszék jogerős döntést hozott, így ez már ítélt dolognak tekinthető, a felszámolási eljárásban be nem jelentett alperesi esetleges igényt pedig már nem érvényesítheti a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 38. § (3) bekezdése

alapján.

Az alperes által a hibás teljesítés javításának alátámasztására megjelölt számlák egyébként is a felszámolási eljárás elrendelése után keletkeztek, a követelések a felszámolás kezdő időpontjában nem álltak fenn, így nem számíthatók be.

A vállalkozói díjjal kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy nem vehető figyelembe azon alperesi védekezés, miszerint a társvállalkozói díjakat ő fizette meg, mivel ezt a Gyulai Törvényszék már elszámolta, ebből következően a jelen perben azt az alperes még egyszer nem számíthatja be.

Az elsőfokú bíróság az építési napló, a tanúvallomások, a szakértői vélemény, és a "teljesítés igazolási jegyzőkönyvtervezet" alapján megállapította, hogy a felperes a 2009. december és 2010. január közti időszakra tekintettel 207.243.735 forint vállalkozói díjra jogosult, mely a pótmunkák értékét még nem tartalmazza.

Az elsőfokú bíróság a felperes bankgaranciából eredő, az építkezésen hagyott, be nem épített anyagokra alapított, és a társvállalkozók által felhasznált áramköltségre vonatkozó igényét elutasította.

A pótmunkákkal kapcsolatos felperesi kereseti kérelmet részben megalapozottnak találta.

A 8-as számlához kapcsolódóan 2.562.000 forint összegű pótmunkát állapított meg, egyrészt az ELMŰ fogadószelektív és betápláló fővezeték, másrészt pedig a gázvezeték bekötés és pincei falátörés kapcsán. A 9-es részszámlához kapcsolódóan 2.909.890 forint díj megfizetésére kötelezte az alperest megállapítva, hogy a C.5.1. lakás A-23 jelű nyílászáró átalakítása, a C.1.4. lakás válaszfalának áthelyezése, a B.2.5. lakás toló-bukó erkélyajtó árkülönbözete, a B.4.1. lakás tolószerkezetének ára, az A jelű nyílászárók módosításának árkülönbözetével kapcsolatos pótmunkák a tervváltoztatáshoz kötődnek, azok elvégzése előtt a felperes árajánlatot készített, a munkákat az alperes e-mailben megrendelte, ezért azok a pótmunkadíj igényt megalapozzák. A felperes egyéb pótmunka iránt előterjesztett igényét az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az ítélettel szemben az alperes fellebbezett, melyben a határozat részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének egészbeni elutasítását és a felperes költségeiben történő marasztalását indítványozta.

A jótállási és szavatossági biztosítékkal kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes részére ez az összeg a teljes épület, és nem az épületszerkezetek műszaki átadás-átvételét követő három év elteltével jár vissza, addig azt jogosult volt visszatartani. A jótállási idő csak 2014. január 14-én járt le, mivel pedig ezen idő elteltéig számos szerkezeti hiba jelentkezett az épületen, amelyeket az alperesnek javíttatni kellett, az ezzel kapcsolatos költségei megfizetésére jogszerűen használta fel a visszatartott összeget. Ezzel kapcsolatban nem beszámítást gyakorolt, ugyanis visszatérítési kötelezettsége megszűnt. Mivel ezt az összeget az alperes a felperesnek soha nem fizette ki, az összeg soha nem került ki a birtokából, a rendelkezése alól, így az a felszámolási vagyron részét sem képezhetette.

Az építési-szerelési szerződés alapján járó vállalkozói díjfizetés kapcsán kifejtette, hogy a felperes a 2009. december és 2010. januári időszakban jelentősen elmaradt a munkálatokkal, neki felróható okból késedelembe esett, ezért az alperes a szerződés értelmében egyes késedelmes munkák elvégzésére társvállalkozókat vont be, akik részére összesen 71.268.775 forint összegű díjazást fizetett. A felperes ezen túlmenően a feladatait hibásan és hiányosan teljesítette, és mivel felszólítás ellenére sem pótolta és javította ki azokat, az alperes más vállalkozásokat bízott meg ezzel a feladattal, akik részére összesen 81.480.063 forintot fizetett ki. Állította azt is, hogy a felperes a vállalkozóit nem fizette ki határidőben, ezért a felperes helyett az alperes közvetlenül kifizette a nekik járó vállalkozói díjat, összesen 103.636.285 forint összegben.

érelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény, az építési napló, a tanúvallomások és az alperes által benyújtott teljesítés igazolási jegyzőkönyv tervezetek alapján megállapította, hogy a kibocsátott számlákban szereplő munkákat a felperes végezte el. Hangsúlyozta, hogy az igazságügyi szakértői vélemény az ÉMI szakvéleményén alapult. A szakértői vélemény hibás és iratellenes megállapításokat tartalmaz, ebből következően a szakvéleményből a bíróság által levont következtetések is megalapozatlanok. Az ÉMI 2010. január 29. és a február 2., illetve február 5. és február 22. között szemlélte a kivitelezést. Ekkoriban már több mint két hónapja a felperesen kívül az alperes által bevont társvállalkozók is tevékenykedtek a kivitelezésen. Az ÉMI egyébként is kizárólag minőségvizsgálatot végzett és nem vizsgálta azt, hogy az egyes teljesítéseket mely vállalkozó végezte el. Az építési naplót a bíróság nem vehette volna bizonyítékként figyelembe, mivel sem a szakértői vélemény, sem a tanúvallomások szerint nem tartalmazott olyan részletes információkat, amelyek alapján egyértelműen megállapítható lett volna, hogy a 8-as és 9-es számú részszámlákban foglalt munkák maradéktalanul elvégzésre kerültek-e. A tanúvallomások pedig nem tartalmaznak kellően részletes információkat, amelyek alapján vizsgálható lenne, hogy az adott munkákat a felperes maradéktalanul elvégezte-e. A teljesítésigazolási jegyzőkönyv tervezetét a felperes készítette, azt az alperes soha nem igazolta vissza, a tanúvallomások sem támasztják alá ezt az írásbeli összefoglalást, ezért az bizonyítékként nem értékelhető. Az alperes álláspontja szerint az ítélet nem tartalmaz indokolást avonatkozásban, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes az adott pótmunkákat elvégezte. Az építési naplóból nem derül ki, hogy akár a ténylegesen megrendelt, akár a meg nem rendelt pótmunkákat a felperes elvégezte-e. A felperes nem bizonyította, hogy az ELMŰ fogadószekrény és betápláló fővezeték kiépítésével kapcsolatos munkákat az alperes megrendelte, illetve hogy a felperes azokat ténylegesen teljesítette. A lakások nyílászáróival kapcsolatban a pótmunka megrendelése az építési naplóban nem került rögzítésre, pedig csak az építési napló bejegyzésével rendelhette meg azt az alperes.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a szerkezetépítési munkára kötött szerződés alapján a hároméves jótállási időtartam 2009. április 15-én kezdődött, amikor az ezen szerződés alapján végrehajtott munkák műszaki átadás-átvétele megtörtént. Az önálló szerkezetépítési szerződés tárgyát képező munka átadás-átvételi időpontja és az ehhez fűződő jótállás kezdő időpontja nem köthető egy másik, akkor még létre sem jött szerződés teljesítéséhez. A szerkezetépítési szerződés esetleges hibás teljesítése egyébként sem lehet tárgya a pernek, mert az alperes ezzel kapcsolatban is érvényesített igényt a Gyulai Törvényszéken, amelyet a felszámolást elrendelő bíróság elbírált, ezért az ítélt dolog. Hangsúlyozta, hogy a garanciális visszatartás a felszámolási vagyron része, így ezen követelés [mint minden harmadik személlyel szemben fennálló követelés], része a felszámolási vagyonnak. Az alperes által a perben a szerkezetépítési szerződés hibás teljesítéséből eredő javítási költségek igazolására becsatolt számlák nem bizonyítják, hogy ezeknek a munkáknak az elvégzése a szerkezetépítési szerződés nem megfelelő teljesítése miatt vált szükségessé. Ennek azonban nincs jelentősége, mivel nyilvántartott hitelezői igény hiányában a Cstv. 38. § (3) bekezdése alapján az alperesnek nincs lehetősége beszámításra. A vállalkozói díjjal kapcsolatban kifejtette, hogy ekörben a bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, és a bizonyítékokat helyesen értékelte. Az ÉMI szakértői véleménynek azért van külön jelentősége, mert akkor a peres felek között nem az volt vitás, hogy a felperes milyen munkákat végzett el, hanem az, hogy a nem vitásan a felperes által elvégzett munka megfelelő minőségű volt-e. Az igazságügyi műszaki szakértő az ÉMI szakértői vélemény megállapításai és a rendelkezésére bocsátott dokumentáció összevetése alapján jutott arra az álláspontra, hogy a számlákban szereplő építési munkákat a felperes végezte.

A pótmunka díjával kapcsolatban kifejtette, hogy a bíróság az igazságügyi műszaki szakértői véleménye megállapította ezen munkák elvégzését.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett [a felperes keresetét részben elutasító] rendelkezését nem érintette a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

I.

A jólteljesítési garancia fogalmát külön jogszabály nem határozza meg, azt a bírói gyakorlat értelmezés útján alakította ki. Eszerint jólteljesítési garanciáról akkor van szó, ha a követelés biztosítására /nem szerződésszerű teljesítés esetére/ a vállalkozó feljogosítja a megrendelőt a vállalkozói díj meghatározott részének visszatartására az adott időtartamban [IH.2013/67.]. Ez a szerződéses rendelkezés a felek által kötött perbeli szerkezetépítési munkák teljes körű kivitelezésére vonatkozó vállalkozási szerződésből megállapítható volt. Az adott esetben a Ptk. 270. § (1) bekezdése szerinti óvadéki szerződés jött létre a felek között, mert abban állapodtak meg, hogy a megrendelő (alperes) a visszatartott összegből közvetlenül kielégítést kereshet, ha a vállalkozó (felperes) nem, vagy nem szerződésszerűen teljesít. Ebből következően az alperes által visszatartott vállalkozói díj óvadékként funkcionált a hibás teljesítéssel kapcsolatos jogai biztosítására.

A felszámolás elrendelésének jogkövetkezményeként a pénzkövetelések érvényesítésére speciális rendelkezések vonatkoznak. A Cstv. 35. § (1) bekezdése szerint a törvény erejénél fogva az adós tartozásai lejárttá válnak, a felmondástól vagy számla kiállításától függetlenül. Másfelől az óvadékkal való kielégítés során a Cstv. 38. § (5) bekezdésének rendelkezései szerint kellett a feleknek eljárniuk. E törvényhely szerint, ha az adós valamely kötelezettség biztosítására a felszámolás kezdő időpontjáig óvadékot nyújtott, a jogosult a felszámolás megindulásától függetlenül az óvadék tárgyából közvetlenül kielégítheti követelését, ezt követően köteles a fennmaradó összeget a felszámoló részére elszámolással haladéktalanul kiadni. Ha az óvadék jogosultja a felszámolást elrendelő végzés közzétételétől számított három hónapon belül nem él közvetlen kielégítési jogával, követelésének kielégítésére a 49/D. §-ban foglaltak szerint zálogjogosultként tarthat igényt. Az alperesnek tehát azt kellett igazolnia, hogy a felszámolás előtt már igazoltan és indokoltan felhasználta az óvadék összegét, illetőleg a felszámolás megindulásától számított három hónapon belül történt meg az összeg felhasználása: az óvadékból mikor, kinek, milyen jogcímen teljesített kifizetéseket. Az elsőfokú eljárás során az alperes nem bizonyította, hogy az óvadék összegét a Cstv. 38. § (5) bekezdése szerinti határidőben felhasználta, ezért az óvadék összegét nem tarthatja magánál, és azt a felperesnek köteles kiadni. Ez azt is jelenti, hogy ezt követően követelésének kielégítésére hitelezői bejelentkezés esetén a Cstv. 49/D. §-a szerint zálogjogosultként tarthatott volna igényt, és a felszámolási eljárásban kerülhetett volna sor az igény jogszerűségének elbírálására.

Az óvadékból történő kielégítésre vonatkozó Cstv. szabályok kógensen rendezik az elszámolás rendjét, ezért az irányadó és kötelező az alperesre is [IH.2010/3/121., Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.104/2015/2.]. A fent kifejtettekből következően nincs jelentősége annak, hogy a jólteljesítési garancia mikor járt le, de egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az 2012. április 15. napján járt le.

II.

Az alperes azt is vitatta, hogy a felperes által kiállított 8. és 9.-es számlákon feltüntetett munkálatokat a felperes végezte volna el, felperesi teljesítés hiányában álláspontja szerint ő sem köteles a díjat megfizetni. Az elsőfokú bíróság ekörben részletes bizonyítási eljárást folytatott le, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve [Pp. 206. § (1) bekezdés] jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a számlákon feltüntetett feladatokat elvégezte. Ezzel kapcsolatban a bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, számot adott a bizonyítékok mérlegelése körében irányadónak vélt körülményekről. Részletes indokát adta, hogy mely bizonyítékokat miért és milyen bizonyító erővel vett figyelembe, a bizonyítékok mérlegelése nem tekinthető okszerűtlennek, a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során nem jutott helytelen ténybeli következtetésre, ebből következően a másodfokú eljárásban azok felülmérlegelésének nincs helye.

III.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy egyes feladatok elvégzésére társvállalkozókat vont be a felperes késedelme és hibás teljesítése okán, továbbá arra is, hogy figyelemmel a felperes alvállalkozók felé fennálló fizetési késedelmére, ő fizette meg a felperes helyett a felperes alvállalkozóinak járó díjazást. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy a társvállalkozók részére a késedelem miatt 71.268.775 forintot, a hibás teljesítés miatt 81.480.063 forintot fizetett, míg a felperes alvállalkozóinak a felperes helyett 103.636.285 forintot fizetett meg. Az iratokból megállapítható volt, hogy az alperes ezen igényeit hitelezői igényként a felszámolási eljárás során bejelentette. A felszámoló azonban azokat nyilvántartásba nem vette, és a felperes kifogása folytán eljáró bíróságnak a hitelezői igénybejelentését elutasította.

A felszámolás alatt álló felperes által indított perben az alperes által előterjesztett beszámítási kifogás érvényesíthetőségére irányadóak a Cstv. 38. § (3) bekezdésében foglaltak. E törvényhely úgy rendelkezik, hogy a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt. A felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolási eljárás során kívül követelés csak az adós által indított perben érvényesíthető, mégpedig beszámítási kifogással. A beszámítási kifogás viszont csak három konjunktív feltétel fennállása esetén terjeszthető elő, mégpedig: a beszámítási jogával csak a felszámolási eljárásban hitelezőnek minősülő személy élhet, a követelésnek a felszámolás kezdő időpontjában fennállónak kell lennie, valamint a követelés jogosultjának a felszámolás kezdő időpontjában is hitelezőnek kell lennie. Az első feltétel szerinti hitelezőnek a felszámolási eljárásban, a felszámolás kezdő időpontja után az minősül, akinek az adóssal szemben pénz vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van, és azt a felszámoló nyilvántartásba vette [Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont]. Ebből fakadóan az adós által indított perben a hitelező követelését beszámítási kifogással csak akkor érvényesítheti, ha az szabályszerűen bejelentette a felszámolónak és a felszámoló azt nyilvántartásba is vette. Jelen esetben az alperes a követelését a felszámolónak ugyan bejelentette, azonban a felszámoló azt nyilvántartásba nem vette, ebből következően az alperes hitelezőnek nem minősül, ennek továbbutalásaként a felszámolási eljárás során kívül a követelése beszámítási kifogásként sem érvényesíthető. [BDT2008. 1751, Kúria Pfv.VII.20.602/2008/5., Kúria Gfv.XI.30.348/2007/6., Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.400/2006/9., Debreceni Ítéltábla

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy az alperes az elsőfokú bíróság erre vonatkozó tájékoztatása ellenére sem terjesztett elő arra vonatkozó bizonyítási indítványt, hogy a 8. és 9.-es számú számlákkal kapcsolatban, mely munkák ellenértékét egyenlítette ki a felperes helyett.

Az alperes azt is vitatta a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság által megjelölt pótmunkákat a felperes elvégezte volna. Ekörben az elsőfokú bíróság ugyancsak széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, és az alperes fellebbezési érvelésével szemben részletesen megindokolta, hogy a felperes mely pótmunkák iránt előterjesztett igényét miért nem tekintette megalapozottnak és végül két pótmunka tekintetében, amely iránt az igényt alaposnak találta, részletesen kifejtette, hogy mely bizonyítékot milyen módon mérlegelve jutott erre a következtetésre. Az elsőfokú bíróság ekörben kifejtett bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó tevékenysége nem tekinthető okszerűtlennek, ebből következően a másodfokú eljárás során e körben a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye.

Az ítéletábra a kifejtettek folytán az elsőfokú ítéletet - fellebbezett részében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárási költség megfizetésére a felperesnek, melynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg, melynek során figyelembe vette a perértéket, a per nehézségi fokát, valamint a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

Budapest, 2018. június 21.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Bicskei Ildikó s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: